

Keskellä tuulista merta oli pikkuruinen saari, jota ympäröivät joka puolelta terävät kivikot ja vedenalaiset karit. Niiden luona meri tyrskysi vaahtopäinä. Saarella kasvoi monihaaraisia ja koukkuoksaisia mäntyjä. Niitten alla mustikanvarvut peittivät maan, mutta aukeilla paikoilla kasvoi piikkisiä orjanruusupensaita.

Rannan kivikossa pesivät vesilinnut. Lintujen lisäksi ei saarella asunutkaan sitten muita kuin Konkkamuori.

Konkkamuori oli kookas luiseva eukko, jonka hiukset olivat takkuiset ja sotkuiset kuin harakanpesä. Konkkamuori oli asunut saarella koko ikänsä. Hän söi ruusunmarjoja ja mustikoi-ta, ja kun sille päälle tuli, hän myös vähän kalasti. Syksyisin hän joskus herkutteli sienillä, jos sattui puitten alta löytämään.

Saaren keskellä kasvoi erittäin kookas, sirkeäjuurinen ja koukkuoksainen mänty. Sen oksien varaan oli rakennettu Konkkamuorin talo. Ja jotta tuulet eivät puhaltaisi asumusta mereen, oli talon kolmeen nurkkaan sidottu kuhunkin suuri kivimöhkäle. Neljännessä nurkassa roikkui valtavan iso vanhan-

aikainen, koristeltu ankkuri. Kun hirmumyrskyt toisinaan nostivat talon korkealle ilmaan, kivet ja ankkuri pitelivät sitä alallaan niin että se pian taas somasti vaipui entiselle paikalleen. Talon räystäänaaluset pursuivat yrttikimppuja, sienä ja kääpiä ja sammaltukkoja, joita sinne oli pantu kuivumaan. Niinpä talo muistuttikin isoa pehkuista linnunpesää männynoksien kainalossa.

Mutta sisältä talo oli näpsäkkä ja sievä. Ikkunoitten edessä riippuivat merensiniset verhot. Lattiaa peitti pehmeä valkoinen matto kuin kuohuva merenvaahto. Hyllyköt ja kaapit olivat kukkuroillaan ihmeellisiä tavaroita, joita aallot olivat myrskyjen jälkeen heittäneet rantaan. Jotkut olivat peräisin haaksirikkoutuneista laivoista, jotkut syvältä meren pimennoista.

Mutta parasta Konkamuorin talossa oli iso avotakka, missä kylmillä ilmoilla hehkui männynkäpyhiillos. Hiilloksella Konkamuori keitti punaisessa kuparikattilassa taikalääkkeitään. Sillä Konkamuori oli tosiasiaa noita. Hän hoiti lääkkeillään ja taioillaan kaikenlaisia sairauksia ja tauteja. Ja hän osasi myös loihtia niitä. Konkamuori kävi keitoksiaan varten keräämässä kasveja mantereelta: metsistä ja niityiltä, soilta ja rämeiltä. Hän matkasi meren ylitse suurella keltaisella ilmapallolla, joka oli kuin täysi kuu kun se purjehti korkealla taivaalla. Mieluiten Konkamuori lähti liikkeelle pimeinä öinä, kun oikeaa kuuta ei näkynyt, koska silloin ei kukaan pannut häntä merkille. Ei ole hyvä jos noita on liian silmiinpistävä, tuumi Konkamuori. Siitä on aina koitunut vain pelkkää harmia.

Eräänä pilkkopimeänä yönä oli Konkamuori taas liikkellä. Hän oli poiminut säkit ja pussit täyteen kaikenlaisia palkoja ja versoja, silmuja ja juuria, niin että hän painui pussiensa alla ihan luokille.

Merellä oli noussut myrsky. Satoi kuin saavista kaataen, ja Konkamuori kastui pian läpimäräksi. Tuuli oli niin voimakas, että se puhalsi Konkamuorin suoraksi kun hän taakkoineen tuli rantaan. Muorista se oli vain hauskaa, ja hän rupesi nauraa kihertämään. Hän piti tuulesta. Myrskysäällä hän tuli aina niin hyväntuuliseksi, että rupesi laulaa kailottamaan. Konkamuorin ääni oli kimakka ja kähisevä, mutta samalla se oli myös hyvin kaikuva. Ja Konkamuori rakasti renkutuksia.

Niinpä hän nytkin rupesi hymisemään tuulen myötä. Hyminä paisui ja paisui, ja lopulta muori laulaa hoilotti täyttä kurkkua. Panipa hän vielä kivikossa tanssiksikin.

Hyväntuulisena hän puhalsi ilmapallonsa täyteen. Tuuli yritti kiskoa palloa muorin käsistä ja viedä sen myllertävään pimeyteen, mutta Konkamuori piti kynsin hampain kiinni ja nousi kuin nousikin ilmaan kantamuksineen.

Ja merellä vasta myllersi! Taivas syyti vettä, ja meri heitti aaltojen pärskeitä Konkamuoriin asti. Tuuli viskoi ja kiskoi palloa sinne tänne, ja Konkamuori oli monta kertaa vaarassa pudota kuohuvaan aallokkoon. Mutta hän piti käsin ja jaloin kiinni pallosta ja jorisi samalla renkutuksiaan, sillä niin kovasti hän piti tästä hurjasta ilmatatkasta.

Pian alkoi saari näkyä. Mutta pallo vain kiiti eteenpäin

sellaista vauhtia, ettei sen pysäyttäminen käynyt enää mitenkään päinsä. — Konkkanuori parka! huusi Konkkanuori. — Näetköhän enää kotiasi?

Hän alkoi tempoa ja kiskoa naruista, joista ilmapalloa saattoi ohjata, mutta myrsky oli sotkenut narut jo aikaa sitten niin että pallo oli kokonaan rajuilman armoilla. Myrsky kuljetti sitä jo saaren yli ulkomerta kohti.

Hädissään Konkkanuori iski kyntensä ilmapalloon ja rupesi repimään sitä. Pallo paukahti rikki, ja Konkkanuori putosi alas pusseineen pävineen juuri ja juuri viimeisten rantakivien luo. Konkkanuori putosi alimmaiseksi, pussit ja säkit hänen päälleen ja pallonriekaleet päällimmäisiksi. Terävät kivet kolhaisivat nuoria niin, että hän meni vähäksi aikaa tiedottomaksi.

Kun taju palasi, tunnusteli nuori ensimmäiseksi olivatko luut ehjiä. Kaikki olivat kunnossa!

— Sepä vasta onnistunut maahanlasku! riemuitsi Konkkanuori ja alkoi kerätä kokoon tavaroitaan.

Myrsky myllersi edelleen voimakkaana. Aallot paiskautuivat pauhaten rantakiviä vasten. Vedessä oli kaikenlaista roinaa, ja joukossa kieppui laudankappaleita, puunsäleitä ja monenlaista laivaan kuuluvaa tavaraa.

— Laiva kari! sanoi Konkkanuori. — On kuin onkin. Tiesinhän sen.

Konkkanuori astui kuohuvaan veteen ja alkoi kahlata kivien välissä ja ylös alas huljuvien rojujen joukossa. Hän etsi jotakin.

Välillä aallot viskoivat häntä teräviä kiviä vasten, mutta hän ei välittänyt siitä. Hänellä oli muuta mielessä.

Äkkiä pilven riekaleitten lomasta syöksyi alas lokki ja iski kirkuen kyntensä Konkkanuorin olkaan.

— Nono, sanoi Konkkanuori sille liikuttuneena. — Miksi noin äkäisesti?

Lokki asettui siipiaan viuhtoen nuorin olalle istumaan. Konkkanuori silitti sen sulkia.

— Minä olinkin jo huolissani sinusta, hän sanoi. — Missä sinä oikein olet ollut?

Vesi ulottui jo rintaan asti, ja aallot löivät nuorin pään yli. Nuorin pörrötukka tuli täyteen roinaa ja merikasveja. Mutta hän ei vain nähnyt etsimäänsä.

— No, kyllä hänen pitäisi olla täällä, mutisi nuori.

Vesi tuli niin syväksi, että Konkkanuori rupesi uimaan. Lokki nousi ilmaan ja lensi matalalla nuorin pään päällä.

— Etsi kultaseni! kehotti Konkkanuori. Mutta lokki vain kirkui ja viuhtoi siipiaan jotta pysyisi tasapainossa tuulella.

Kauempana kivikossa oli paikka, jossa aallot kuohuivat ja myllersivät erityisen voimakkaasti ja jossa vesi pärskyi yltympäriinsä. Sinne Konkkanuori suuntasi. Hän yritti vaivalloisesti kiiverä eräälle liukkaalle kivelle. Monta kertaa aallot huuhtoivat nuorin takaisin mereen, mutta lopulta hän kuitenkin pääsi kivelle ja nousi seisomaan. Tuuli piiskasi ja läiskytti märkää hameenhelmaa ympäri sääriä ja ryöpsytti kuohua ja pärskettä nuorin silmille. Nuori nosti kätensä silmien suojaksi ja alkoi

tähystellä ympärilleen.

Ja silloin hän näki vedessä pilkottavan jotakin sinistä vaatetta, jossa oli kultapunosta.

Salamana muori syöksyi veteen ja kurotti pitkää luisevaa kättään ja tarttui kiinni vaatteeseen.

— Tule, tule kultaseni! hän sanoi ja kiskoi.

Merestä nousi merimies, juuri se jota Konkkamuori oli etsinyt. Konkkamuori kouraisi miestä hiuksista ja alkoi uida takaisin rantaan. Mutta ranta oli jäänyt kauaksi ja muori oli väsynyt kun oli joutunut kamppailemaan myrskyssä. Matkan- teko edistyi kovin hitaasti. Lokki lensi mukana nousten välillä korkealle ilmaan ja välillä taas laskeutuen matalammalle. Lopulta päästiin rantaan, ja Konkkamuori kiskoi merimiehen rantahietikolle. Sitten hän raahasi merimiehen taloonsa ja teki kiireesti tulen takkaan.

Merimies oli tosi kurjassa kunnossa. Hän makasi liikumatto- mana matolla takan ääressä. Tulen loisteessa näkyi, että hän oli pahasti loukkaantunut. Pää oli halki ja kasvot ihan liidunvalkoi- set. Merimiehen viimeinen hetki oli näköjään koittanut jo jonkin aikaa sitten.

Konkkamuori otti nopeasti rohtonipusta joitakin korsia ja kukkamykeröitä ja heitti ne kattilaan. Vesi kiehautti kiehumään. Konkkamuori mumisi ja hämmenteli keittoa, maisteli sitä, rypisteli naamaansa ja sylki sitten suullisen keittoa tuleen. Tuli räiskähti ja värjäytyi heti vihreäksi. Silloin Konkkamuori kaatoi höyryävää lientä merimiehen suuhun.

Heti kun merimies sai noitajuoman kielelleen, hän ponkaisi pystyyn.

— Olipa poikaa! hän karjaisi ja pomppasi saman tien kattoon asti. Kun hän taas oli takaisin lattialla, muistui hänen mieleensä haaksirikko. Hän katseli ympärilleen, tuijotti loimuavaa tulta ja takan ääressä kykkivää Konkkamuoria. Muorin pörröpäässä ja hartioilla roikkui vielä merilevätukkoja ja liejua. Hiukset ja vaatteet valuivat vettä. Ja tuli paloi vielä vihreänä niin että koko huone kajasti vihreältä sen loimussa.

— Olenko minä nyt merimiesten helvetissä, kysyi merimies varovaisesti. — Jos muistan oikein niin minun pitäisi olla hukunut.

— Niinhän sinä jo olitkin, sanoi Konkkamuori. — Mutta minä herätin sinut henkiin. Ja siitä hyvästä minun kotini on sinun mielestäsi helvetti.

Merimies nolostui ja alkoi puolustella itseään.

— Enhän mitenkään voinut uskoa, että olisin ajalehtinut maihin asti. Muistan että laiva joutui karille keskellä merta. Sieltä olivat rannat kaukana. Toiset miehet pääsivät veneeseen, mutta minut aalto viskasi yli laidan.

— Niin, tiedän sen, sanoi Konkkamuori. — Senpä vuoksi minä lähdinkin sinua etsimään. Näin sinut viime perjantaina siellä kivikossa.

— Viime perjantaina? ihmetteli merimies. — Mutta viime perjantainahan me olimme Amsterdamissa. Et sinä ole voinut minua siellä nähdä.

— Vai en ole voinut? hihitti Konkkanuori. Merimiehelle tuli karmeä olo.

— Sano nyt ainakin missä minä olen? hän kysyi ja yritti kaikin voimin olla rohkeata miestä.

— Puoli mailia sieltä missä laiva upposi, vastasi Konkkanuori. — Minun saarellani.

— Mahdotonta, väitti merimies. — Ei siellä ollut ainoatakaan saarta, ei edes niin pientä että lokki olisi voinut sille pesänsä tehdä. Minä olen käynyt monet merenkulkukoulut ja sen jälkeen kiertänyt kaikki maailman meret, niin että minä kyllä tiedän. Sillä paikalla ei ole olemassakaan saarta.

— Jaajaa, sanoi Konkkanuori. — Kaikki ulkomaan asiat kyllä tiedetään, mutta ei huomata sitä mikä on nokan edessä. Tämä saari on ollut kaikkien salaisessa tiedossa jo ennen isoisän isäsi syntymää, ja niin täältä ovat monet saaneet rohtoa ja lohtua viimeisessä hädässään.

Konkkanuori käänsi merimiehelle selkensä ja alkoi toimitella askareitaan.

Merimies aikoi nousta pystyyn, mutta hänen ruumiinsa ei totellutkaan.

— Mitä tämä merkitsee? hän kysyi pelästynään.

— Laiva upposi altasi, vastasi Konkkanuori. — Etköis vain sinäkin siinä loukkaantunut. Luut ja janteet poikki, maksat ja munuaiset sekaisin.

— Päästä särkee, valitti merimies.

— Voipi särkeäkin, tuumi Konkkanuori. — Vaikka ei

sinulla pään toista puolikasta olekaan.

Merimies ponnisteli ankarasti ja sai nostetuksi kätensä. Hän tunnusteli varovaisesti päätään. Puoli päätä oli poissa.

— Siispä minä olen sittenkin kuollut! Tällaisesta kallonmurtumasta kuolee silmänräpäyksessä, hän huudahti kauhuissaan.

— Hiljaa! käski Konkkanuori. — Sinun pitää maata aloilasi.

— Hae minulle ainakin lääkäri, pyysi merimies.

— Tällä saarella lääkitsen minä, vastasi Konkkanuori.

Hän pani merimiehen vuoteseen ja antoi tälle taas lääketilkan.

— Etköis sinä pankeaan lastoihin murtuneita luitani?

— En, sanoi Konkkanuori. — Tällaiset viat olen aina parantanut pelkällä lääkkeellä.

Merimies huolestui tästä kovasti, mutta ei uskaltanut enää sanoa mitään. Konkkanuori pelotti häntä kovasti, vaikka hän yritti salata sen. Mutta Konkkanuori tiesi oikein hyvin mitä hän ajatteli.

— Ihmiset ovat kummallisia, hän sanoi lokille ja silitti linnun pörröttäviä sulkia. — Jos teet toisella tavalla kun he ovat tottuneet, se on heidän mielestään heti nurinkurista.

Lokki ei vastannut, sillä sehän oli vain lintu.

Seuraavana päivänä merimies tunsu olonsa jo paljon paremmaksi. Konkkanuori antoi hänelle kolme kertaa päivässä yrttijuomaa ja pian merimies oli täysin kunnossa.

Hän nousi ylös ja rupesi kuljeskelemaan tuvassa. Peilin edessä hän pysähtyi katselemaan itseään.

— Hiisi vieköön! Minullahan on toinen puoli päätä ihan musta! hän huudahti tunnustellen hiuksiaan.

Konkkamuori tuli viereen ja katseli häntä tutkivasti.

— No jaa, hän tuumi. — Ainahan sitä sattuu pikku vahinkoja, vaikka olisi miten varovainen. Kyllähän minä voin värjätä koko tukan mustaksi, jos niin haluat.

— Mikset samantien takaisin vaaleaksi? kysyi merimies.

Konkkamuori kohautti olkapäitään.

— Miten vain haluat, voihan sen vaalentaakin. Mutta minun mielestäni mustat hiukset sopivat sinulle paljon paremmin.

Mutta merimies halusi saada takaisin entisen värinsä.

Konkkamuori käski hänen kantaa suuren kattilan täyteen vettä ja sitten hän pani sen kuumenemaan. Hän heitti porisevaan veteen kourallisen valkoista jauhetta, jota oli hakenut kaapin takaa. Kun vesi oli jäähtynyt, hän käski merimiehen pestä sillä päänsä.

Merimies pesi hiuksensa ja ryntäsi sitten katsomaan peilistä. Hiukset olivat entisellään. Mutta jokin oli sittenkin muuttunut: hänen päänsä ympärillä säihkyi himmeä sädekehä.

— Hyvänen aika! huudahti merimies. — Jääkö minun pääni nyt loistamaan kuin kynttilä?

Konkkamuori vihastui.

— Sinä sitten et ole mihinkään tyytyväinen! Ennen vanhaan ihmiset antoivat mitä vaan, että saivat päänsä ympärille tuollai-

sen pyhimyskehän.

— Enhän minä ole mikään ihmeitä tekevä pyhimys, nurisi merimies.

— Vai et? Nousit sentään ylös kuolleista. Eikös se ole jo ihme?

— Ja minne minä tällaisena ihmeilmestyksenä menisin? Ystäväni nauraisivat minulle.

— Olkoon sitten, sanoi Konkkamuori. — Mene rantaan ja hankaa päätäsi hienolla hiekalla. Kyllä se vie sinun pyhimyskehäsi.

Merimies ryntäsi päätä pahkaa ulos ja juoksi rantaan. Hän otti kouransa täyteen hienoa hiekkaa ja hankasi ja kyhnytti sillä päätään, kunnes päänahka tuli ihan helläksi ja vaaleanpunaiseksi. Sitten hän tuli takaisin ja katsoi peilistä. Sädekehä oli melkein hävinnyt. Jos ei osannut katsoa sillä silmällä, ei enää huomannut sitä. Merimies rauhoittui.

— Jos en juuri olisi parantunut kuolettavista vammoista pelkällä yrtilääkkeellä, en sitä todeksi uskoisi. Lääkärit olisivat tehneet ainakin seitsemän isoa leikkausta ja nekin vain siinä tapauksessa, että olisin vielä ollut elossa, hän puheli.

— No, sanoi Konkkamuori halveksivasti. — Eräät eivät usko sitäkään minkä näkevät omin silmin. Sinulla olivat asiat sentään hyvällä tolalla. Kaikki jäsenesi olivat enemmän tai vähemmän tallella. Jos jotakin olisi puuttunut, en ehkä olisi niin helposti selvinnyt.

Merimies tahtoi nyt lähteä kotiinsa.

— Vie minut veneellä yli, hän pyysi. — Kotona ovat jo huolissaan.

Mutta Konkka-muori sanoi ettei hänellä ollut venettä.

— Miten sinä sitten pääset täältä mantereelle? ihmetteli merimies. — Miten sinä yleensä voit elää niin kaukana maailmasta?

— Nyt kysyt tyhmästi, sanoi Konkka-muori. — Tämähän on minun kotini. Miten minä voisin asua kaukana omasta kodistani?

— Mutta etkös sinä sitten koskaan halua ajella autolla? kysyi merimies. — Tai katsella väritelevisiota?

— En tiedä. En ole ainakaan tähän mennessä välittänyt.

— Täytyykö minun nyt sitten jäädä tänne? kysyi merimies apeana. — Vai pääsisinkö sittenkin jollakin tapaa kotiin?

— Katsotaan. Jos minun ilmapallostani vielä saa kalun, niin vien sinut yli, sanoi Konkka-muori ja alkoi heti panna lankaa neulansilmään.

Ilmapallo oli pahasti vaurioitunut ja sikin sokin ja märkä ja santainen. Narut olivat solmiutuneet toisiinsa, osaksi katkenneet ja osaksi kadonneet.

Pallossa heillä olikin iso urakka. Muori menetti monta kertaa malttinsa ja heitti neulan ja langan nurkkaan. Mutta merimies oli hellittämätön ja sai muorin aina palaamaan työn ääreen. Lopulta ilmapallo oli kunnossa, paikattuna ja kirjavana kuin pääsiäismuna.

Nyt heidän oli odoteltava vielä pimeää.

Konkka-muori ja merimies kävivät istumaan majan eteen orjanruusupensaitten väliin ja alkoivat odottaa. Aurinko paistoi lämpimästi ja ruusut tuoksuivat suloisesti.

— Kuulehan, Konkka-muori, miksi sinä oikeastaan tahdoit pelastaa minut? kysyi merimies kun he loikoilivat mukavasti nurmikolla.

— Kuolema oli sinut jo itselleen merkinnyt, vastasi Konkka-muori. — Ja minä sain sen tietää. Ja minä olen sellainen, että kun saan asiasta vihiä, minun täytyy riistää uhri kuolemasta. Vain sillä tavalla voin olla olemassa. Jos en olisi pelastanut sinua, olisi se jäänyt niin raskaasti tunnolleni, etten olisi enää voinut olla mitenkään missään.

Vähitellen alkoivat varjot pidetä, tuli hämärä ilta ja illasta yö, ja Konkka-muori vei merimiehen ilmapallolla toiselle rannalle.

Kun Konkka-muori oli päässyt takaisin kotiinsa, alkoivat häntä puistattaa vilunväreet. Raivokkaat yskänpuuskat tärisyttivät häntä, nenä oli tukossa, kurkku turvonnut. Noidannuoli repi selkää, vatsanväänneet mahaa, päätä pyörrytti, jalat vapisivat ja kuume puistatti voimakkaasti.

— Konkka-muori poloinen! Oletpa sinä kylmettynyt myrskyssä! hytisi Konkka-muori ihastuneena.

Hän alkoi sijata vuodetta. Koska hän aikoi olla sairaana oikein kauan ja nautia siitä kunnolla, hän pani vuoteeseen puhtaat lakanat ja etsi uuden untuvapeitteen. Vuoteen viereen hän kasasi ison pinon nenäliinoja ja nipun kuumemittareita. Kun Konkka-

muorilla oli oikein korkea kuume, ei hän raaskinut lyödä sitä pois mittarista, ja siksi hänen piti joka kerta ottaa uusi mittari. Sairastaessaan hän mittasi kuumetta lakkaamatta. Se juuri olikin nautinnollista sairastamisessa. Ne kuumemittarit, joissa oli korkein lukema, hän pani jälleenpäin erityiseen kulhoon ja katseli niitä silloin tällöin teetä juodessaan.

Sinä iltana Konkkamuori ei hennonut vielä ottaa lääkettä. Hänellä oli niin tehokkaita lääkkeitä, että jos olisi niitä ottanut, ei sairaudesta olisi jäänyt jälkeäkään seuraavaksi päiväksi.

Niinpä hän vain keitti ruusunmarjateetä johon pani hunajaa. Mutta hän ei ruvennut sitäkään juomaan, ettei vain mikään häiritsisi sairauden kulkua. Hän asetti teekupin muuten vain pöydälle vuoteen viereen, jotta kaikki olisi sitä myöten kunnossa. Konkkamuori näet halusi olla kovasti sairas.

Hän paneutui vuoteeseen ja rupesi mittaamaan kuumetta. Sitä olikin paljon, niin paljon yli neljäkymmentä astetta, ettei mittari sen enempää olisi näyttänytkaan. Konkkamuoria palelsi ja hikoilutti yhtä aikaa.

— Voi Konkkamuori parka, kylläpä sinulla onkin korkea kuume, hän sanoi makean murheen vallassa.

Hänellä oli aivan suurenmoinen olo. Yhtämittaa hän hinkui voimakkaiden ja tuskallisten yskänpuuskien kourissa.

— Voi Konkkamuori parka, hän rohisi tukehtumaisillaan.

— Sinullahan on oikea hevosen yskä!

Yskiminen oli mukavaa, mutta alkoi ajan mittaan kovasti

uuvuttaa. Konkkamuorista oli kamalaa luopua noin mahtavasta yskästä, mutta lopulta hän ei voinut kestää enempää vaan valmisti itselleen lääkkeen. Hän kokeili erästä ajat sitten miettimäänsä sekoitusta, jota ei ollut vielä koskaan käyttänyt. Hän pani teehen vesimintun lehtiä ja merimintun kukkateriä, pukinjuuren juurakoita ja punakoison varsia, sikoangervon kukkia ja vielä hyppysellisen kangasajuruohon aukeamattomia nappuja. Siitä tuli voimakas ja kitkeränmakuinen juoma, joka pani veden juoksemaan silmistä ja pyyhkäisi yskän pois kädenkäänteessä.

Mutta eikös vain pukinjuuri pannut hänet hikoilemaan niin että kuume uhkasi laskea, ja punakoiso lopetti vatsanpurut ja kangasajuruoho, vaikka sitä oli vain vähän, pelotti pois noidanuolen ja sikoangervo kirkasti kurkun.

Konkkamuori heitti peitot päältään ja työnsi ikkunat selkoseälleen, ettei kuume vain laskisi. Nuhaa oli vielä sentään jäljellä sopivasti. Veto antoi sille lisää puhtia niin että nenä alkoi vuotaa kuin mahlakoivu, ja nenäliinapino hupeni. Nyt kun yskä ei enää sekoittanut tahtia, kaikuivat aivastukset puhtaina kuin pasuuna-kuoro.

— Voi Konkkamuori parka, sanoi Konkkamuori iloisen innokkaana. — Tämä nuha tappaa sinut varmasti!

Hän aivasti ja pärskyi minkä jaksoi. Ikävä vain että nenä tuli jatkuvasta niistämisestä araksi, sitten se meni rakkuloille ja lopulta vereslihalle. Sitä paitsi Konkkamuori huomasi äkkiä, että likaiset nenäliinat oli kaikki pestävä. Hän huokaili syvään,

kipusi vuoteesta ja nuuskasi nuhaa vastaan pivollisen ukontulikukkapulveria. Ja tietenkin nuha läksi heti paikalla. Eikä tiennyt itkeäkö vai nauraa, kun ristiselkäkin sai pulverista helpotusta.

Kuume oli sentään vielä tallella. Se oli todella mahdottoman korkea ja aiheutti voimakkaita pöyryjä ja puistatuksia ja kolotusta luissa. Konkamuori päätteli, että näin kovan kuumeen kourissa hänen pitäisi suorastaan houria.

— Voi Konkamuori parka, hän sanoi. — Eikös vain sinun kuumeesi olekin jo niin kamala että rupeat hourimaan?

Mutta hourimisesta ei tullut mitään. Ajatukset olivat liian selkeät. Konkamuori nousi taas vuoteesta ja otti sopivan määrän torajyvätinktuuraa, jotta tulisi hourupäiseksi ja rupeaisi puhumaan sekavia. Mutta mitä tapahtuikaan, erehtyikö muori kuumeisena tinktuurasta vai vaikuttiko torajyvätinktuura ihan toisin kuin Konkamuori oli luullut? Joka tapauksessa kuumerupesi nopeasti laskemaan, eikä siitä ollut kohta jäljellä kuin kolotus.

— No Konkamuori, sanoi muori harmistuneena. — Näyttää siltä että alat parantua.

Äkäisenä hän joi ruusumarjateen ja nukahti syvään uneen.

Aamulla oli Konkamuori terve kuin pukki. Hän huokasi ja sanoi:

— Konkamuori parka, et sinä enää jaksa pitää puoliasi sairauksia vastaan.